

'N DECENNIUM,

(FRAGMENTEN VAN EEN ROMAN)

DOOR

FRANK IMM. VAN STEENEN.

I.

De gure morgenmist was langzaam opgetrokken, maar slechts om een weinig hoger aan de lage hemel zijn grijze spreien uit te hangen, opdat de zon toch vooral geen warmte zou brengen aan de nog nevelnatte huiverende bomen, van wier kale takken een rilling-brengend lijzig windje nu en dan een druppel-regen neerschudde.

Voor de bomen van Maelkerke was dus niets te wachten van zonnewarmte; voor de mensen, die binnenshuis bij de kachel zaten, niets te hopen van zonnelicht.

En daarom was mevrouw van Larn, die fijne scheurtjes dicht naaide in te-strijken wasgoed, dicht aan het raam gaan zitten, zodat zij tenminste dat weinige grijze licht nog kon opvangen.

En Suze, die de ontbijtboel had omgewassen en opgeborgen, stapte met een boek naar het andere raam. De gordijnen wat opzij schuivend — er ging toch geen sterveling voorbij — legde ze haar boek al opengeslagen in de vensterbank. Maar juist toen zij haar stoel bijschikte om eens op haar gemak te gaan zitten lezen, keek haar moeder op van het jongenshemdje, dat zij verstelde, en vroeg — een beetje binnensmonds doordat ze tegelijk een draad tussen haar tanden afbeet — „Zou je nou niet gáán, kind, — je weet hoe je vader is?”

„Jakkés, waarom moet ik dat altijd doen?” morde Suze, haar boek nijdig dicht-meppend.

„Dat moet je je vader vragen, kind”.

„Nou ja, zeg u er dan 'es wat van”.

„Gá nu maar eerst, dan ben je eraf”.

„'t Is een half-uur lopen naar 't raadhuis”.

„Neem dan je fiets”.

„Nee, ik wil niet fietsen, ik loop”. Hard trok Suze de deur achter zich dicht, wierp in

de gang haar boek in de paraplu-bak en met een nors gezicht kleepte zij zich om uit te gaan. Toen zocht ze in de salon op vaders bureau de dienstbrief en, het stuk verachtelijk-losjes in haar hand zwaaiend, stapte ze naar buiten, de morsige modderweg op.

Zoals al de kinderen van dokter van Larn — een strenge driftige man, die geen tegenspraak duldde — was Suze bang voor haar vader en koelde zij haar verbolgenheid over ongewenste opdrachten aan de meer lijdzame moeder. Met bittere ironie in haar gevoel keek ze nu weer naar de grote gele brief met in de hoek het zwarte „Dienst”. Ach hemel, dienst!

Dokter van Larn was gemeenteraadslid en had als zoodanig veel dienstzaken te verhandelen met burgemeester Herzberg, vooral sinds hij gemerkt had, dat Maelkerkes gemeentehoofd zijn dochter Suze gaarne mocht lijden. Zeven kinderen en daarvan vier dochters! — je zou wel blij worden als je er een fatsoenlijk kwijt raakte. Hij verdiende tamelijk veel; maar er moest zóveel af voor de opvoeding van zijn kinderen, dat hij gaarne de zorg voor één aan een rijke schoonzoon zou overdragen.

Voor Suze waren papa's overwegingen geen geheim; want ze ging niet voor de eerste maal met een — niets-betekenende — dienstbrief over de eenzame modderige grintweg, die langs een smal watertje naar het dorp voerde. En niet voor de eerste maal liep Suze — door de dienstbrief — langzaam. Want langzaam-lopen was een criterium voor Suzes slecht humeur. Haar hoofd was gebogen en, hoewel haar ogen strak op de grond gericht waren, wilde zij de plassen niet zien. Ze wist wel dat zij haar rok zou bespatten en ze straks een standje zou krijgen om haar slordigheid. Maar dat raakte haar niet. Dan moesten ze haar maar niet sturen — dit waren de gevolgen. Wat moest haar vader haar altijd met boodschappen naar het raadhuis zenden? Net of zij het niet doorzag? Als-ie dàt dacht, nou... zij was geen kind meer, warempel. En ze had Herz-